

Utsøkt eksempel på kart med sterk personlighet. Bemerke tegnerens sikre hånd og vel rengjorte tusjpenner i høydetegningen, opplagt et formiddagsarbeide.

er han mektig sulten. Han lager seg en duraberlig middag. Men han er like tørst som han er sulten. Så han tar seg en duraberlig dram også. Alle ville gjort det samme. Og en dram i den andre foten. Og en til. For å sove på. Men slike skogsdrammer er store. Det merkes om morran, Litt urven. Uopplagt. Det merkes på kartet. Derfor er fordøyelsen viktig.

Dette er bare noen av de første, enkle grunnsetninger for å gå på gamle kart. Den avanserte vandreren vil trenge helt inn i karttegnerens sjel. Det er her psykiatrien er en mektig hjelp. Det fører for langt i en slik, innledende analyse.

Men kart og kart, fru Blom. Her er bare nevnt Melhus-kartet, et vanlig rektangelkart fra århundreskiftet med endel revisjoner og korreksjoner i marken. Med sterk personlighet frem til 1928. Siden blir det bare elendighet og nøyaktighet som med alle de andre.

Det finnes flere, både rektangelkart, fylkeskart og amtskart. For ikke å snakke om croquis'er. De siste er for de meget viderekomne. Her må man være i besittelse av dybdepsykologi og auto-suggeston for å trenge frem i lendet på tilfredsstillende måte.

Man må imidlertid vokte seg for å drive det for langt. Jeg hadde en venn som var bitt av ideen at han seilte sin båt over Hustadvika etter K.N.A.'s Veibok av 1923. Det bør man ikke gjøre, det er å gå for vidt.

Man må imidlertid være klar over at lykken sjelden ligger ved den slagne landveien. Det er ikke den letteste veien som fører til stjernene. Det er heller ikke den som gir den varige opplevelsen.

Dette er et forsøk på å slå et slag for å gå på gamle kart. Når man først har gjort det én gang, vil det bli en besettelse. Det er alltid historien om den evige trekant: Vandreren, maleren og modellen. Særlig den siste. God tur!

Udgiøet af den geografiske Opmaaling 1878

Anm. Tallene paa Haøet betegne Dybden i Fæne. Højdetal paa Indjøer og Vande staa i Parentes og angive, ligesom Højdetal paa Land. Højden over Haøet i norske Føø.

Kontur og Skrift af H. T. Bjørnstad. Situationen af R. Pedersen

Anm. Højdereholdene ere fremstillede ved Hjælp af horisontale/vandrette Kurver. Mellom to og to af disse er den vertikale lodrette Afstand lig 100 Føø.

Lurt å følge kartet

HARALD HAMMER.

«Den korteste vei mellom to punkter er den rette linje», fortalte en skolelærer meg. Han skulle ha forsøkt seg på turen fra Breiskaret til Trollheimshytta! Vi forsøkte å gå etter kompasset, dessverre rotet vi oss 1 cm. på kartet øst for toppen av Nonshaugen.

Hvis leseren kikker på kartet (mangler du kart får du kjøpt et på turistforeningens kontor), skulle det være unødvendig å berette om hvordan vi kleiv og rotet østenom Nonshaugen og Bosvasshøgda. Selv sauene lurte vel på hvilke tullinger som beveget seg på deres beiteområder. De lå allerede i rettsak mot reinen, nå skulle de også få tobente kryp dit. Saueflokket ble mer og mer nærgående, men vi hadde heldigvis en pose salt i sekken, og da vi la litt salt på en stein, opphørte all interesse for oss. Det ble en drøy tur i uvei-

Follsjoen og Gråsjøen fra Nonshaugen. Dekorativ forgrunn er Greten Hammer.

somt terreng, vi vasset over bekker og klatret i ur, enkelte steder var krattskogen så tykk at vi måtte være halvveis akrobater for å komme gjennom. Senere ble det lange myrstrekninger, men de var kranset av deilige multer, nam-nam. Så kom vi da endelig på høyde med elven, og plutselig var vi på merket sti, det var stien fra Snota. Og da var ikke veien lang til hytta.

Dette måtte vi gjøre oppatt, men da etter merket rute. Det er en kort og lett tur, men du verden hvor meget en ser!

Før du kommer til Nonshaugen er det merket rute til Snota for den som har lyst på toppen, ellers fører vardingen i lett terreng forbi de tre små vannene under Snota. Utsikten fra Nonshaugen er stor-slagen: I øst og nord mot de to nye sjøene — Follsjøen og Gråsjøen — i nordvest mot Skrødalsvann og blåne på blåne så langt øyet rekker. Akkurat på Bossvasshøgda møtte vi gammelvertinne på Trollheimshytta, «hu Bjørg», som var i følge med en amerikaner.

De to var de eneste vi møtte på turen, og Bjørg sa på ekte surnadaling: No sett æ mæ rett ned».

«Taushet er gull» heter det, men da ingen av oss hadde bruk for gull akkurat da, gikk praten livlig. Vi måtte imidlertid videre om vi skulle nå søndagsmiddagen på Trollheimshytta.

Der smaker maten alltid, servert som den er av de søte, hyggelige småjentene som stiller for oss. Ved kaffekosen går praten lystig om fjellturer og opplevelser. Enkelte bragder blir kanskje i hvert fall av undertegnede — noe farvet av ønsketenking.

Er en heldig, møter en piker fra lærerhøyskolen, og det er jenter som kan synge. Men trettheten tar snart overhånd, og vi går tidlig til ro. Morgendagen venter med nye naturopplevelser.

